

meget ved Lovens Bogstav til at kunne mægle ud fra sit eget personlige Syn. Naar der derfor er Tale om, at der skal skabes et saadant Tillidsforhold mellem Befolkningen og Dommerne, hvad enten det nu drejer sig om Forlig eller Dom, tror jeg, at det langt bedre bevirkes ved enten at beholde den nuværende Ordning af Forligskommissionen eller ved at slaa ind paa en anden Vej. Det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) har jo udkastet en Tanke om saakaldte Kommunedommere. Til en vis Grad kan jeg tiltræde det ærede Medlems Tanke, men jeg tror dog, at den ærede Justitsminister har fuldkommen Ret, naar han mener, at Befolkningen aldrig vil faa Tillid til disse Mænd, i Fald de i noget Tilfælde skulle optræde som Dommere. Noget andet er, hvis man kunde tænke sig, at de kunde udføre disse Forligsprøver. Der er vist i enhver Kommune Folk, som havde Betingelserne derfor, saaledes at der, hvis ikke de nuværende Forligsprøver blive bibeholdt, i hver Kommune kunde blive udnævnt en Mand, som Befolkningen kunde ty hen til med sine Forligssager. Det kunde jo falde sammen med den Mand, der nu er Forligsmægler i Tyende- og Aftægtssager, og det vilde ogsaa kun være til Gavn og Lættelse for Befolkningen, thi det er jo sikkert nok, som det ogsaa er udtalt af flere ærede Medlemmer, at mange Sager vilde blive forligte paa den Maade. Men at gøre den vedkommende Fredsdommer, eller hvad man nu vilde kalde den, der blev udvalgt af Kommunen, i nogen som helst Maade til Dommer, det vilde sikkert nok ingenlunde styrke eller skabe noget Tillidsforhold mellem Befolkningen og Dommeren. Der er talt saa meget om Sparsommelighedshensyn. Jeg hører selvfølgelig til dem, som mene, at man bør være saa sparsommelig som mulig, om jeg end ikke ønsker, at dette Hensyn skal være det første her, men det forekommer mig dog, at det er en uheldig Maade, paa hvilken man foreslaar, at Nævningerne skulle have Betaling for deres Tilstedeværelse i Nævningeretten. Jeg skal nævne Sessionerne; der faa de kommande delegerede eller Sognefogederne ingen Diæter eller Godtgørelser for deres Dagsspilde, de faa kun Rejseudgifter. Det er jo meget uheldigt, og det bliver fordelt meget ulige, idet de, der bo i Nærheden, og som skulle spille deres Dag — og en Dagsspild paa et saadant Sted er jo altid forbunden med Udgifter — de faa slet ingen Ting, men de, der bo langvejs borte, faa en ret rigelig Betaling i Form af Rejseudgifter. No-

get lignende foreslaas her. Nævningerne skulle, saafræmt de have over  $\frac{1}{4}$  Mil fra deres Hjem, have  $1\frac{1}{2}$  Kr. pr. løbende Mil i Rejseudgifter. Jeg vil indrømme, at 3 Kr. om Dagen er ingen store Diæter, naar de skulle være til Stede ved Nævningeretten, og jeg skulde være villig til at gaa med til at betale noget højere Diæter, naar der var Tale om, at de skulde være borte fra Hjemmet om Natten. Men naar de skulle have  $1\frac{1}{2}$  Kr. pr. løbende Mil, og have mange Mil at rejse, f. Eks. naar Fynboerne skulde til Sjælland, saa vil det blive en ret stor Sum, det vil komme til at dreje sig om. Jeg synes, at det rimelige vilde være, om vi sagde, at naar de skulde være borte i flere Dage, er 3 Kr. for lidt i Diæter, man kunde give dem  $1\frac{1}{2}$  Kr. pr. Mil, hvor de skulde befordres pr. Vogn, og dernæst betale efter Jernbane- eller Dampskibstakst. Jeg tror, at man vilde opnaa en betydelig Besparelse derved, og jeg tror tillige, at det vilde blive fordelt langt mere ligeligt, end saaledes som det foreslaas her i Lovforslaget.

**Justitsministeren (Alberti):** Jeg ønsker at knytte nogle Bemærkninger til forskellige ærede Medlemmers Udtalelser vedrørende det foreliggende Lovforslag, til Udtalelser, som jeg ikke tidligere har haft nogen særlig Anledning til at komme ind paa. Det er blevet sagt fra flere Sider, fra det ærede Medlem for Storeheddinge (Svend Høgsbro) og det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alf Christensen), at man ved denne Lejlighed burde søge at rydde op i den Praksis, der nu finder Sted og i en uoverskuelig Aarrække har fundet Sted med Dommerfuldmægtiges private Forretningsvirksomhed. Jeg skulde meget gerne være med til at søge dette Forhold ophævet, ikke i og for sig, fordi disse Dommerfuldmægtige konkurrerer med Sagførerne rundt omkring i Landet, thi jeg ser ikke, at man ud fra dette Synspunkt kan kræve, at Statskassen skal paatage sig betydelige Udgifter for at tilvejebringe en anden Ordning af Forholdet. Der er jo ikke en eneste Sagfører, der ikke paa den Tid, han fik sin Bestalling eller sin Beskikkelse, har været fuldt ud paa det rene med, at dette Forhold fandt Sted, og altsaa vidst, at det var et Vilkaar, han gik ind under at arbejde med. Men derimod kan der jo være Grund til det af Hensyn til Befolkningen, netop af det Hensyn, som blev fremhævet, at det jo oftere kan hænde, at en Dommerfuldmægtig bliver konstitueret